

[Glistrup].

imod, at alt peger i retning af, at man faktisk forbedrer på systemet, i forhold til hvad der hidtil har været gældende.

Det mest iøjnefaldende er selvfølgelig, at denne tyrkeretro, eller amerikanetro, eller hvad det har været, på guldets absolutte centrale placering inden for den internationale valuta, nu så småt begynder at få sit grundstød. Der tror jeg i og for sig, at vi har en ret almindelig opfattelse inden for partierne i denne sal af, at den moderne økonomi ikke er velfunderet ved at tage sit udgangspunkt i fortidige forestillinger om, at det hele skal baseres på nogle metalblokke, der ligger i diverse nationalbankers kældre og bokse. Derfor kan vi med tilfredshed hilse det lille skridt på vejen væk fra guldmøntfunderingen, som dette forslag er udtryk for.

Set i et noget kortere generationsmæssigt spænd af tid er den anden hovedside af forslaget, at man vil forlade den parigrundtanke, som man fandt frem til efter den anden verdenskrig, og deri ser vi også i fremskridtspartiet noget sundt og rigtigt. Det ville selvfølgelig være rart, hvis alle lande kunne føre en lige fornuftig økonomisk politik og man derfor kunne opretholde de paritetsforhold, som én gang er fastlagt, men da erfaringen til alle tider jo uægtelig viser, at der er stor forskel i den fornuftsmæssighed, som præger den økonomiske politik i de forskellige lande, så er der noget naturstridigt i at man skal klamre sig til paritetsprincipperne, sådan som man gjorde det igennem tiårene efter den anden verdenskrig. Derfor vil vi også finde, at lempelser i retning mod at komme væk fra de faste pariteters grundlov i det internationale valutasamkvem er en tilpasning til realiteterne og derfor et skridt i den rigtige retning.

Der er inden for det internationale valutafondssamarbejde mange ting, som man fra fremskridtspartiets side bestemt ikke synes om, f. eks. den måde, man ind i valutaområdet blander u-landspolitik. Men der er, så vidt vi kan se i de ændringer, der nu foretages i forhold til det allerede gældende, ikke noget, som fører til, at man kommer ind i en værre stilling end den, man allerede er i, så heller ikke det hensyn kan på nogen måde føre til kritik fra vores side.

Så har vi selvfølgelig bemærket, at der er noget større risiko for, at man kan blive sat under administration, sat under kontrol af Den

internationale Valutafond, end der er efter de bestemmelser, der i øjeblikket er gældende. Men hvis vi virkelig skal fremture ad de veje, som den nuværende regerings valutapolitik har ført os ud på, så er det måske slet ikke så galt, at vi kan komme under administration på et lidt tidligere tidspunkt, end vi ellers ville. Vi må indstille os på, at der kommer en mægtig oprydning efter dette ødsle Gilde, som vi holder i valutarisk henseende i disse år. Jo før man kan komme i gang med oprydningen jo bedre, og der er dog et lille skridt i de ændringer, der er foreslået her, der gør, at vi kan få oprydningen i gang noget tidligere.

Alt taget i betragtning vil vi fra fremskridtspartiets side sige, at det såmænd slet ikke er så galt, det man er nået frem til i denne forbindelse. Vi vil derfor stemme for forslaget, og vi mener ligesom den socialdemokratiske ordfører, at der ikke er nogen grund til at foretage særlig udvalgsbehandling af dette forslag.

Ellemann-Jensen (V):

Venstre kan også gå ind for forslaget om, at folkettingen skal give sit samtykke til ratificeringen af anden ændring af valutafondoverenskomsten, og vi mener heller ikke, det er nødvendigt med udvalgsbehandling.

I virkeligheden er der bare tale om, at vi på papiret godkender en udvikling, der rent faktisk har fundet sted, og som ikke kan drejes tilbage igen. Overenskomsten bliver jo behandlet her i folkettingen på et tidspunkt, hvor udviklingen på ny og med stormskridt er i færd med en yderligere ændring af tingenes tilstand. Det gamle valutasystem, der blev skabt i 1944, og som tjente verden godt i en årrække, brød sammen, og med denne overenskomst godkender vi sådan set bare dette uafvendelige sammenbrud samt det forhold, at det ikke nu i dette øjeblik er formålstjenligt, eller for den sags skyld praktisk muligt, at erstatte 1940ernes, 1950ernes og 1960ernes regelbundne valutasystem med nye og stramme regler.

Guldet bliver fjernet i hvert fald nu officielt fra sin centrale placering, og det kan vel kun hilses velkommen som, skal vi sige civilisationens sejr over et barbarisk metal. Guldet kan nu måske omsider få sin rimelige plads, og denne rimelige plads er, som daværende professor Erik Hoffmeyer sagde for en 10-15 år siden, om halsen på skønne kvinder.

Den internationale Valutafond syntes alvorligt svækket, da det gamle valutasystem be-